

Sygn. akt SNO 58/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Józef Dołhy (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wojnicka

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Okręgowego po
rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2014 r.,
sprawy **R. J.**

sędziego Sądu Rejonowego w [...]

w związku z odwołaniem obwinionej

od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Dyscyplinarnego w [...]

z dnia 10 lipca 2014 r.,

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

1) uchyla orzeczenie o karze dyscyplinarnej wymierzonej za przewinienie zarzucane w pkt I i na podstawie art. 108 § 2 zdanie drugie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. nr 98,poz. 1070 ze zm.) umarza postępowanie w tym zakresie;

2) uniewinnia obwinioną od zarzutu popełnienia przewinienia opisanego w pkt III;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. J. – sędzia Sądu Rejonowego w [...] została obwiniona o to, że:

- I. w okresie od 4 listopada 2009 r. do 30 sierpnia 2011 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego, a więc odpowiedzialną za sprawny i szybki sposób jej rozpoznania, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 6 k.p.c. w zw. z § 8 i § 12 ust. 1 załącznika do Uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r., w sprawie uchwalenia Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, art. 737 k.p.c. i art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., w ten sposób, iż ww. okresie nie podjęła działań organizacyjnych w celu niezwłocznego rozpoznawania wniosków o zwolnienie od kosztów, zabezpieczenie wniosku, o zwolnienie od opłaty od wnoszonych środków odwoławczych, nie badała akt pod kątem możliwości wcześniejszego ich skierowania na rozprawę, bezzasadnie odwoływała termin jednej z wyznaczonych rozpraw oraz dokonała bezpodstawnego zawieszenia postępowania w sprawie w dniu 6 grudnia 2010 r., na okres do 12 kwietnia 2011 r., co doprowadziło do nieuzasadnionej przewlekłości w toczącym się postępowaniu, w następstwie czego w dniu 30 sierpnia 2011 r., Sąd Okręgowy w [...] w sprawie [...] orzekając w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. Nr 179, poz. 1843 z późn. zm.), stwierdził przewlekłość postępowania, przyznając od Skarbu Państwa uczestnikowi postępowania kwotę 2 000 zł;
- II. w okresie od 10 marca 2010 r. do 4 listopada 2010 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego, a więc odpowiedzialną za sprawny i szybki sposób rozpoznania sprawy, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 6 k.p.c. w zw. z § 8 i § 12 ust. 1 załącznika

do Uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r., w sprawie uchwalenia Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, w ten sposób, iż ww. okresie prowadziła postępowanie w sprawie o alimenty, w sytuacji gdy z dokumentów procesowych dołączonych przez powoda do pozwu - jego odpisu aktu urodzenia, jednoznacznie wynikało, iż ojcostwo pozwanego w żaden urzędowy sposób nie zostało potwierdzone, co spowodowało bezzasadną przewlekłość postępowania w tym okresie;

- III. w okresie od 10 lutego 2011 r. do 13 stycznia 2012 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego, a więc odpowiedzialną za sprawny i szybki sposób rozpoznania sprawy, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 737 k.p.c., w ten sposób, iż ww. okresie nie rozpoznała wniosku uczestniczki postępowania o zabezpieczenie roszczenia, a uczyniła to dopiero na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 stycznia 2012 r., na wyraźne polecenie przewodniczącej wydziału z dnia 4 stycznia 2012 r., w sytuacji, gdy art. 737 k.p.c. nakazuje rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie w terminie do 30 dni;
- IV. w okresie od 8 marca 2011 r. do 19 stycznia 2012 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego, a więc odpowiedzialną za sprawny i szybki sposób rozpoznania sprawy, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 6 k.p.c. w zw. z § 8 i § 12 ust. 1 załącznika do Uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r., w sprawie uchwalenia Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, w ten sposób, iż ww. okresie nie rozpoznała wniosków świadka z dni 8 marca i 9 maja 2011 r., o zwrot kosztów stawienia w sądzie, a uczyniła to dopiero na posiedzeniu niejawnym w dniu 19 stycznia 2012 r., na wyraźne polecenie przewodniczącej wydziału z dnia 12 grudnia 2011 r., co spowodowało bezzasadną przewlekłość postępowania w tej części w tym okresie;
- V. w okresie od 19 kwietnia 2011 r. do 16 grudnia 2011 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego, a więc odpowiedzialną za sprawny i szybki

sposób rozpoznania sprawy, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 6 k.p.c. w zw. z § 8 i § 12 ust. 1 załącznika do Uchwały Nr 16/2003 Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 19 lutego 2003 r., w sprawie uchwalenia Zbioru zasad etyki zawodowej sędziów, w ten sposób, iż ww. okresie nie podjęła działań organizacyjnych w celu rozpoznania wniosku o wydanie rozstrzygnięcia, co do pozostałych roszczeń zawartych w pozwie, a które to roszczenia nie zostały objęte wyrokiem częściowym z dnia 25 stycznia 2011 r., co spowodowało bezzasadną przewlekłość postępowania w tym okresie;

- VI. w okresie od 15 do 18 czerwca 2012 r. w [...] będąc sędzią referentem w sprawach [...] zawisłych w Wydziale Karnym miejscowego Sądu Rejonowego, dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 409 i 411 § 1 k.p.k., w ten sposób, iż pomimo zakończenia postępowań w tych sprawach w dniu 15 czerwca 2012 r., podjęła decyzję o nie sporządzeniu i nie wydaniu orzeczeń decydując, iż nastąpi to dopiero w dniu 18 czerwca, w sytuacji gdy o czasie i miejscu ich ogłoszeń w dniu 15 czerwca poinformowała wcześniej strony, nie wydała postanowień o odroczeniu daty publikacji wyroków do dnia 18 czerwca 2012 r., z uwagi na to, iż zamierzała ogłosić orzeczenia z datą 15 czerwca, przy czym w dniu 18 czerwca z powodu choroby odstąpiła, od opracowania i ogłoszenia orzeczeń z datą wsteczną, uchybiając jednocześnie takim swoim postępowaniem godności sprawowanego urzędu sędziego;
- VII. w okresie od 29 maja do 17 lipca 2012 r. w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Karnym miejscowego Sądu Rejonowego dopuściła się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego - art. 27 § 1 i 2, 74 § 1 i 2 i 85 § 2 ustawy z dnia 26 października 1982 r., o postępowaniu w sprawach nieletnich (t.j. Dz. U. z 2010 r., Nr 33, poz. 178 z późn. zm.) oraz § 36 ust. 1, § 39 ust. 1 i 2 i § 41 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2001 r., w sprawie zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich (Dz. U. Nr 24, poz. 1359 z późn. zm.), w ten sposób, iż wbrew obowiązującym przepisom o prowadzeniu postępowania wykonawczego w stosunku do nieletnich, wydała w dniu 29 maja 2012 r. nakaz przetransportowania oskarżonego w sprawie [...], który w postępowaniu

wykonawczym w innej sprawie miał status nieletniego, z Zakładu Poprawczego [...] i osadzenia go w okresie od 20 czerwca do 17 lipca 2012 r., w Zakładzie Poprawczym i Schronisku dla Nieletnich [...], bez wcześniejszego uzyskania zgody na transport nieletniego od uprawnionego sędziego do spraw nieletnich sprawującego nadzór nad wykonywaniem środków poprawczych jak i zgody Ministerstwa Sprawiedliwości, czym zakłóciła tok resocjalizacji nieletniego, a następnie po stwierdzeniu zastosowania nieprawidłowych procedur przy osadzaniu oskarżonego w nowej jednostce, w dniu 12 lipca 2012 r. wystąpiła do Ministerstwa Sprawiedliwości o umieszczenie na czas procesu oskarżonego w Zakładzie Poprawczym [...], w sytuacji gdy jednostka o takiej nazwie nie istnieje, a działające w [...] Schronisko dla Nieletnich w świetle obowiązujących przepisów w zakresie postępowania wykonawczego w stosunku do nieletnich, nie miało możliwości do przyjęcia oskarżonego, czym doprowadziła do nieuzasadnionej przewlekłości postępowania w sprawie [...] ww. okresie, tj. przewinień dyscyplinarnych określonych w art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.- Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 z późniejszymi zmianami).

Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny, wyrokiem z dnia 10 lipca 2014 r. uznał obwinioną za winną zarzuconych jej przewinień dyscyplinarnych z art. 107 § 1 p.o.u.s.p., przy czym z opisu przewinienia w punkcie I wyeliminował ustalenie „oraz dokonała bezpodstawnego zawieszenia postępowania w sprawie w dniu 6 grudnia 2010 roku, na okres do 11 kwietnia 2011 roku” i:

- za przewinienie z pkt I na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 p.o.u.s.p. wymierzył obwinionej karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu;
- co do przewinienia z pkt II na podstawie art. 108 § 2 p.o.u.s.p. umorzył postępowanie w zakresie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- za przewinienia z pkt III, IV, V na podstawie art. 109 § 1 pkt 2 p.o.u.s.p. wymierzył obwinionej kary dyscyplinarne nagany;
- za przewinienie z pkt VI na podstawie art. 109 § 1 pkt 5 p.o.u.s.p. wymierzył obwinionej karę dyscyplinarną złożenia sędziego z urzędu;
- za przewinienie z pkt VII na podstawie art. 109 § 1 pkt 1 p.o.u.s.p. wymierzył obwinionej karę dyscyplinarną upomnienia.

Od tego wyroku odwołanie złożyła obwiniona. Zaskarżyła wyrok w zakresie pkt I co do przewinień dyscyplinarnych określonych w punktach: I, III, IV, V, VI i VII oraz w zakresie pkt II orzeczenia określającego koszty postępowania dyscyplinarnego. Skarżąca zarzuciła:

- I. „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść polegający na przyjęciu, że:
  - a) w okresie od 4 listopada 2009 roku do 30 sierpnia 2011 roku w [...], będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich Sądu Rejonowego, dopuściłam się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego w ten sposób, iż w w/w okresie nie podjęłam działań organizacyjnych w celu niezwłocznego rozpoznawania wniosków o zwolnienie od kosztów, zabezpieczenie wniosku, o zwolnienie od opłaty od wnoszonych środków odwoławczych, bezzasadnie odwołam termin jednej z wyznaczonych rozpraw, co doprowadziło do nieuzasadnionej przewlekłości w toczącym się postępowaniu, **podczas gdy** z przepisów prawa wynika, że to Przewodniczący Wydziału ma obowiązek dokonać wstępnej oceny wniosku o zwolnienie od kosztów, zabezpieczenie oraz wniosku o zwolnienie od opłaty od środka odwoławczego, tymczasem w sprawie o sygn. akt [...] Przewodnicząca Wydziału zleciła jedynie przeprowadzenie wywiadu kuratorskiego bez wcześniejszego rozpoznania wniosku o zwolnienie od kosztów. Natomiast odwołanie terminu rozprawy okazało się bezzasadne dopiero *post factum*, moja decyzja została w tamtym czasie podjęta na podstawie treści wiadomości uzyskanej od mojej protokolantki, że akt tej sprawy nie ma fizycznie w Sądzie Rejonowym w [...], ponieważ zostały przesłane do Sądu Okręgowego w [...]. Po pewnym czasie okazało się, że protokolantka pomyliła się, ponieważ do sądu odwoławczego wysłano inne akta tych samych stron. Wówczas miałam pełne zaufanie do mojej protokolantki, nie zweryfikowałam jej twierdzenia;
  - b) w okresie od 10 lutego 2011 roku do 13 stycznia 2012 roku w [...], będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego dopuściłam się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego w ten sposób, że w w/w okresie nie rozpoznałam wniosku uczestniczki postępowania o zabezpieczenie roszczenia,

a uczyniłam to dopiero na posiedzeniu niejawnym w dniu 13 stycznia 2012 roku, **podczas gdy** analiza akt sprawy wskazuje, że do **mojego referatu sprawa ta trafiła dopiero po dniu 2 czerwca 2011 roku**, wcześniej akta znajdowały się w referacie spraw oczekujących. Nie miałam zatem żadnego wpływu na rozpoznanie wniosku o zabezpieczenie roszczenia od dnia 10 lutego 2011 roku do dnia 2 czerwca 2011 roku;

- c) w okresie od 8 marca 2011 roku do dnia 19 stycznia 2012 roku w [...], będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego nie rozpoznałam wniosków świadka z dni 8 marca i 9 maja 2011 roku o zwrot kosztów stawiennictwa w sądzie, a uczyniłam to dopiero w dniu 19 stycznia 2012 roku, **podczas gdy** z akt sprawy wynika, że w dniu 10 maja 2011 roku prosiłam sekretariat wydziału o ustalenie kosztów przejazdu PKP lub PKS, zatem podejmowałam w sprawie działania mające na celu ustalenie kosztów podróży dla świadka. Jednocześnie zwracam uwagę na opis czynu z pkt. IV wyroku, z którego wynika, że w okresie od 8 marca 2011 roku do dnia 19 stycznia 2012 roku nie rozpoznałam wniosku z dnia 9 maja 2011 roku, co z punktu widzenia przesłanki czasu jest twierdzeniem z założenia błędnym;
- d) w okresie od 19 kwietnia 2011 roku do 16 grudnia 2011 roku w [...], będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Rodzinnym i Nieletnich miejscowego Sądu Rejonowego dopuściłam się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego w ten sposób, że w w/w okresie nie podjęłam działań organizacyjnych w celu rozpoznania wniosku o wydanie rozstrzygnięcia, co do pozostałych roszczeń zawartych w pozwie, a które to roszczenia nie zostały objęte wyrokiem częściowym z dnia 25 stycznia 2011 roku, co spowodowało bezzasadną przewlekłość postępowania w tym zakresie, **podczas gdy** z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego wynika, że powódka w tej sprawie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, który po wydaniu wyroku z dnia 25 stycznia 2011 roku nie wnosił o uzupełnienie tego orzeczenia w trybie art. 351 kodeksu postępowania cywilnego. Jednocześnie nie było celu wydania orzeczenia uzupełniającego w sytuacji, w której o zaległych alimentach orzekł Sąd Okręgowy w sprawie o rozwód tych samym

stron, dlatego postępowanie podjęte w dniu 13 stycznia 2012 roku przez innego sędziego z SR w [...] zostało umorzone;

- e) w okresie od 29 maja do 17 lipca 2012 roku w [...] będąc sędzią referentem sprawy [...] zawisłej w Wydziale Karnym miejscowego Sądu Rejonowego dopuściłam się oczywistej i rażącej obrazy przepisów prawa procesowego oraz ustawy z dnia 26 października 1982 roku o postępowaniu w sprawach nieletnich oraz Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 października 2001 roku w sprawie zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich w ten sposób, że wbrew obowiązującym przepisom o prowadzeniu postępowania wykonawczego w stosunku do nieletnich, wydałam w dniu 29 maja nakaz przetransportowania oskarżonego w sprawie [...], który w postępowaniu wykonawczym w innej sprawie miał status nieletniego, z Zakładu Poprawczego [...] i osadzenia go w okresie od 20 czerwca do 17 lipca 2012 roku w Zakładzie Poprawczym i Schronisku dla Nieletnich [...], bez wcześniejszego uzyskania zgody na transport nieletniego od uprawnionego sędziego do spraw nieletnich sprawującego nadzór nad wykonywaniem środków poprawczych jak i zgody Ministerstwa Sprawiedliwości, czym zakłóciłam tok resocjalizacji nieletniego, a następnie po stwierdzeniu zastosowania nieprawidłowych procedur przy osadzaniu oskarżonego w nowej jednostce, w dniu 12 lipca 2012 roku wystąpiłam do Ministerstwa Sprawiedliwości o umieszczenie na czas procesu oskarżonego w Zakładzie Poprawczym [...], w sytuacji gdy jednostka o takiej nazwie nie istnieje, a działające w [...] Schronisko dla Nieletnich w świetle obowiązujących przepisów w zakresie postępowania wykonawczego w stosunku do nieletnich, nie miało możliwości przyjęcia oskarżonego, **podczas gdy** z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy powinno wynikać, że sprawę otrzymałam z referatu innego sędziego, który sygnalizował problemy z doprowadzeniem oskarżonego na rozprawę z [...] i możliwość przetransportowania oskarżonego do Zakładu Poprawczego w [...]. Taka sugestia była również zawarta w piśmie Wydziału Konwojowego Policji w [...]. Kwestię przetransportowania oskarżonego do Zakładu Poprawczego w [...] omawiałam także z Przewodniczącą i Wiceprzewodniczącym Wydziału Karnego. Wszyscy byli zgodni co do tego, że można oskarżonego umieścić w

zakładzie poprawczym na czas rozprawy. W związku z tym, iż na podstawie sądowego systemu elektronicznego kierownik sekretariatu wydziału rodzinnego poinformował mnie o istnieniu Zakładu Poprawczego w [...], zdecydowałam o umieszczeniu oskarżonego w tej placówce, gdyż jest ona położona bliżej SR w [...]. Żadnemu z sędziów w Wydziale Karnym nie przyszło do głowy aby zawnioskować do Ministra Sprawiedliwości o zgodę na przetransportowanie nieletniego. W niniejszej sprawie nie doszło do przewlekłości postępowania ponieważ nie doszło jedynie do pierwszego terminu rozprawy, na kolejnym oskarżony dobrowolnie poddał się karze. Nie doszło również do zakłócenia toku resocjalizacji nieletniego, wykazywał on taki sam stan zdemoralizowania jak w dniu popełnienia przez niego przestępstwa.”

II. „rażące naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to:

a) art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. polegające na:

- braku uwzględnienia wyjaśnień złożonych przez obwinioną na rozprawie dyscyplinarnej z dnia 9 czerwca 2014 roku, z których to wyjaśnień wynika między innymi, że brak publikacji wyroków w sprawach [...] w dniu 15 czerwca 2012 roku wynikał nie tylko ze złego samopoczucia obwinionej, ale także z niewłaściwego zaplanowania rozpraw w tym dniu, znacznego, 2-godzinnego opóźnienia w rozpoznawaniu kolejnych spraw z wokandy, braku stawienictwa stron w jednej z powyższych spraw, natomiast rodzice pokrzywdzonego w drugiej ze spraw wyraźnie oświadczyli, że nie zamierzają oczekiwać na publikację orzeczenia po godzinie 16:00;
- nieuwzględnieniu okoliczności przemawiających na korzyść obwinionej oraz wskazań życiowego doświadczenia poprzez pominięcie realiów funkcjonowania sądu, w których działała obwiniona, w tym powszechnie znanej bardzo trudnej sytuacji w sądach rejonowych, znacznego obciążenia sprawami sędziów, wyznaczaniu długich wokand, wyznaczaniu kolejnych spraw co 20-30 minut niezależnie od ciężaru gatunkowego tej sprawy;

b) art. 167 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. przez brak dopuszczenia przez Sąd z urzędu dowodu z zeznań świadka E. H. - pracownika Wydziału Rodzinnego Sądu Rejonowego w [...] na okoliczność uzyskania przez obwinioną mylnej

informacji o wysłaniu do sądu odwoławczego akt o sygnaturze [...], co w rezultacie doprowadziło do odwołania terminu rozprawy w tej sprawie, świadka A. Z. - kierownika sekretariatu Wydziału Rodzinnego na okoliczność mylnego poinformowania obwinionej o funkcjonowaniu jednostki o nazwie Zakład Poprawczy [...], podczas gdy jednostka o takiej nazwie nie istnieje oraz świadka E. B. na okoliczność występowania opóźnienia w rozpoznawaniu spraw na wokandzie w dniu 15 czerwca 2012 roku;

- c) art. 9 § 1 k.p.k. w zw. z art. 79 § 1 pkt. 3 k.p.k. oraz art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. poprzez brak przydzielenia obwinionej w toku postępowania przed Sądem Apelacyjnym obrońcy z urzędu, w sytuacji w której z opinii sądowo- psychiatrycznej sporządzonej na potrzeby niniejszej sprawy wynika, że obwiniona w trakcie badania była spowolniona psychicznie i ruchowo, nie rozwijała spontanicznie wypowiedzi, ujawniała obniżenie nastroju, zaburzenia koncentracji i uwagi, miała trudności w odtworzeniu zadań w czasie, ujawniała poczucie bezradności, niskiej wartości, niskiej samooceny. Badanie sądowo- psychiatryczne wykazało u niej zespół depresyjny, biegli wykluczyli udział obwinionej w rozprawie dyscyplinarnej. Po tym badaniu Sąd Dyscyplinarny nie zweryfikował w żaden sposób, czy obwiniona może już brać udział w prowadzonym postępowaniu dyscyplinarnym bez udziału pełnomocnika z urzędu.”

W przypadku braku uwzględnienia przez Sąd Odwoławczy powyższych zarzutów, na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. zarzuciła **rażącą niewspółmierność kary**, poprzez orzeczenie za czyny z pkt. I oraz VI kar dyscyplinarnych złożenia sędziego z urzędu, podczas gdy okoliczności popełnienia tych czynów nie uzasadniają wymierzenia tak wysokiej kary, nadto pozostają one w sprzeczności z wnioskiem Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego dla okręgu Sądu Okręgowego w [...], który postulował wymierzenie kary dyscyplinarnej przeniesienia sędziego na inne stanowisko służbowe.

W konkluzji obwiniona wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie od zarzutów z pkt I i

VII, wymierzenie za przewinienie z pkt III, IV, V – kary upomnienia, zaś za przewinienie z pkt VI – kary nagany.

Sąd Najwyższy - Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne tylko w części dotyczącej przewinienia opisanego w pkt III. Istotnie, z akt sprawy [...] wynika, że sprawa ta została przydzielona do referatu obwinionej po dniu 2 czerwca 2011 r., w sprawie wyznaczono dwa terminy, w trakcie których zainteresowana strona nie podnosiła kwestii braku rozpoznania wniosku o zabezpieczenie. W świetle tych okoliczności brak podstaw do uznania, iż doszło do rażącej i oczywistej obrazy przepisu art. 737 k.p.c.

Z powyższego względu należało zmienić zaskarżony wyrok w tym zakresie i uniewinnić obwinioną od zarzutu popełnienia przewinienia opisanego w pkt III.

Brak podstaw do podzielenia zarzutów odwołania w pozostałym zakresie.

Kwestia bezczynności obwinionej w poszczególnych sprawach, objętych zarzutami z pkt I, IV, V, VI, wynika z jednoznacznych ustaleń Sądu Dyscyplinarnego pierwszej instancji, opartych na analizie treści akt, obowiązujących przepisów w zakresie postępowania wykonawczego w stosunku do nieletnich (zarzut VII), prawidłowej ocenie, w świetle przepisów procedury cywilnej i karnej, braku podjęcia czynności (zarzuty I, IV, V, VI) lub też oczywistych błędów w wypadku podjęcia czynności (zarzut VII).

Uzasadnienie odwołania obwinionej w zakresie, w którym motywuje zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, ma charakter jedynie polemiczny. Zarzut z art. 438 pkt 3 k.p.k. może być uznany za słuszny tylko wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, nie może zaś on sprowadzać się wyłącznie do samej polemiki z ustaleniami sądu. W sytuacji gdy obwiniona nie wykazała, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego, jej twierdzenie o popełnionym przez sąd orzekający błędzie w ustaleniach, uznane być musi za chybione. Za bezpodstawne uznać należy zarzuty obrazy przepisów postępowania. Okoliczności wskazane w uzasadnieniu zarzutu z pkt II a odwołania nie mają znaczenia dla oceny zachowania obwinionej. Obowiązująca procedura karna przewiduje możliwość odroczenia wydania wyroku

m.in. z innych ważnych powodów (art. 411 k.p.k.). Obwiniona nie skorzystała z tej możliwości, zatem uchylenie się od obowiązku sporządzenia i ogłoszenia wyroków w dniu 15 czerwca 2012 r., nie budzi żadnych wątpliwości.

Skoro w postępowaniu przed sądem pierwszej instancji obwiniona nie składała wniosków dowodowych o przesłuchanie świadków – pracowników sekretariatu, zaś okoliczności, na które mieli oni zeznawać, bądź nie mają znaczenia dla oceny zachowania obwinionej, bądź też wynikają wprost z treści akt sprawy, zarzut obrazy art. 167 k.p.k. jawi się jako oczywiście bezzasadny.

Zarzut sformułowany w pkt II c uznać należy za chybiony, skoro w sprawie wydana została druga opinia sądowo – psychiatryczna, zaś jej wnioski nie nasuwały żadnych zastrzeżeń co do możliwości udziału obwinionej w postępowaniu dyscyplinarnym.

Z urzędu uwzględnić należało upływ terminu przedawnienia karalności w odniesieniu do przewinienia opisanego w pkt I. Obwiniona zrealizowała znamiona czynu w okresie od 4 listopada 2009 r. do 30 sierpnia 2011 r., zatem trzyletni termin przedawnienia rozpoczął bieg 31 sierpnia 2011 r., a minął 31 sierpnia 2014 r. Tym samym w chwili orzekania przez Sąd Najwyższy ma zastosowanie przepisu art. 108 § 2 zd. 2 u.s.p. Z tych względów należało uchylić orzeczenie o karze dyscyplinarnej wymierzonej za przewinienie zarzucone w pkt I i na podstawie art. 108 § 2 zd. drugie u.s.p. umorzyć postępowanie w tym zakresie. Zarzut rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu, orzeczonej za przewinienie z pkt VI, nie jest zasadny.

Należy w pełni podzielić zawartą w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w zakresie rozstrzygnięcia o karze dyscyplinarnej złożenia sędziego z urzędu. Wymierzenie najsurowszej kary dyscyplinarnej w pełni uzasadnia; waga przypisanego obwinionej przewinienia, godzącego w istotę powinności sędziego, stopień winy, uprzednia trzykrotna karalność dyscyplinarna.

Z powyższych względów w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 133 u.s.p.

